

TURKEVE

ÚJSÁG

Önkormányzati havilap

2018. szeptember

A Petőfi iskola 55 kis elsőssel kezdi meg a 2018/2019-es tanévet.

Iskolakezdés

A Református iskola 29 kis elsőssel kezdi meg a 2018/2019-es tanévet.

Szent István ünnepe - Polgármesteri beszéd

Fotó: Gyarmatiné Forgács Éva

Tisztelt Ünneplők!

Szent István ünnepéhez közeledve tegyük fel a kérdést: ismerjük-e István hagyatékát? Én magam nagy bajban lennék, ha előzetes felkészülés nélkül idéznem kellene Imre fiához írt intelmeiből. Ismerjük be, talán néhányat fel tudnánk sorolni azokból a rendelkezésekből, törvényekből, melyekkel megerősítette, megőrizte Magyarországot.

István 3 évig fejedeleme, majd 38 éven át királyként uralkodott. Továbbítte Géza fejedelem meglátását, miszerint a korábbi nomád életvitel felmorzsolja és elveszejt a magyarságot. Határozott lépésekkel irányította népét a keresztény világ értékrendje felé. Harcolt, és leverte ellenségeit, megszilárdította hatalmát. Koronát kért, de nem a német-római császártól, hanem a pápától, melyet 1000-ben helyeztek fejére. Ezzel is azt akarta elkerülni, hogy a császár hűbéresévé váljon. Független, erős Magyarországot álmott. Kialakította a területi közigazgatási rendszert. A vármegyerendszer persze nem csak közigazgatási, hanem katonai, igazságszolgáltatási és gazdasági rendszer is volt. Kiépítette az egyházi szervezeti szinteket: püspökségeket, apátságokat, kolostorokat hozott létre. Azért, hogy az egyház se a német befolyás alá kerüljön, Esztergomban érsekséget hozott létre.

Előírta, hogy vasárnap templomba kell menni, egyházfenntartói adót kell fizetni, minden tíz falunak építenie kell egy templomot. Törvényei védték a kialakuló feudális államot és a keresztény egyházat.

Fia, Imre herceg halála után megeskette a magyar urakat, hogy örökébe Orseolo Pétert léptetik, aki biztosan a megkezdett úton tartja az országot, nem engedi visszafordulni. István 1038. augusztus 15-én elhunyt.

Tegyük fel újra a kérdést, kis változtatással: megmaradt István hagyatéka? A válasz, ha felületes, akkor így szól: az ország megmaradt, de már rég nem az, ami volt. A vármegyéket már nem tudjuk felsorolni, a történelmi egyházak teret vesztenek, talán hitetlen korban élünk?

A vármegyéket a trianoni országcsontkítás, majd az 1949-es szovjet mintára készült alkotmány számúzta élő fogalmaink közül. Majdnem 1000 évig maradtak fenn szinte változatlan formában. A keresztény gyökereinket sem adtuk fel. Az ünnepeink nagy része keresztény ünnep. Mindenki szeretettel gondol a keresztstülőire, akik a keresztelőkön tett vállalásukról tanúskodnak. Húsvét,

Pünkösöd, Karácsony, Mindenszentek - remélem, nem csak egy hosszú hétvégét jelentenek. Keresztény ünnep augusztus 20-a is. István királyunk szentté avatásának napja, a keresztény Magyar Állam születésének napja.

Mindennapi hagyományainkban is éljük az Istváni örökséget. Mindennapi kenyérünk szimbolikája nem az árubőséget jelenti a pékáruk polcán. Jelenti Jézus testét, a megtöretést, a fáradozást, az életet, a családot, a közösséget, a megmaradást.

A betakarítás ünnepét, az új kenyér ünnepét már nem úgy éljük meg, mint 80-100 éve eleink. Akkor kézi erővel, teljes összefogással, izzadságos munkával és küzdelemmel került a magtárakba a következő év vetőmagja és lisztnek valója. Az elvégzett nagy munka fölött érzett öröm és hálaadás a teljes közösségre hatással volt. Manapság sem kisebb munka ez, de a gépesítés, a kereskedelem hatására alig néhányan a közvetlen közreműködők. A kenyér áldása, szentelése, megszegése és kínálása azonban továbbra is közösségformáló erő. Az új kenyér felé különös tisztelettel nyúlunk.

Világunk változik, egyre gyorsabban változik. Kilengései, furcsa tévútjai egyre nagyobb amplitudójúak. Szent István államalapító királyunk hagyatékához azonban Magyarország ragaszkodik. Ragaszkodunk keresztény hagyományainkhoz, ünnepeinkhez, világnézetünkhöz. Népszavazások, konzultációk és demokratikus választások továbbra is a több, mint 1000 éve kijelölt úton tartják országunkat. Egykor nomád törzsi eszmékkel, manapság gondolatkiérletekkel szemben kell megvédenünk összefogással a jövőnket.

Türkeve számára a mostani ünnepnapok sokkal többet jelentenek, mint más települések számára. Az idei év különösen érdekes évfordulókat tartogat. A városháza épületét 1898-ban, 120 éve adták át. 1908-ban épült a lányiskola épülete. 210 esztendővel ezelőtt, 1808. augusztus 19-én kelt I. Ferenc király azon okirata, mely elismeri és megadja Türkeve számára a városi rangot és az ezzel járó kiváltságokat. Az eltelt 210 év alatt számos nehézséget küzdöttünk le, voltak nehéz és fájdalmas, de felemelő és dicső pillanatok is. A Finta múzeum megújult, felfrissített helytörténeti tárlata végigvezeti az érdeklődőket ezeken az eseményeken, ajánlom mindenki szíves figyelmébe.

A jelenkorban is azon igyekszünk, hogy a múlt emlékeit méltó módon őrizzük, és erre a fundamentumra építsük a jövőnket. Jól szimbolizálja ezt két iskolaépületünk felújítása is. 21. századi technológiával alakítjuk az 1860-ban épült Fiúiskolát és a 110 éves Lányiskolát napjaink elvárásainak megfelelő oktatási helyszínné úgy, hogy az épületek eredeti üzenetét, funkcióját és arculatát megtartjuk.

Türkeve fejlődését csak összefogással érhetjük el. Az összefogás jele az, hogy együtt ünneplünk, és az is, hogy a közös munkát, a közösségért végzett munkát elismerjük, az élen járókat kitüntetjük.

Kedves város lakók! Ünnepeink elődeink törekvéseit, eredményeit. Szeressük, gondozzuk, fejlesszük együtt összefogással városunkat, Türkevét.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket: Vida Tamás, polgármester

Nyárbúcsúztató, augusztusi ünnepek

Urbán Marianna átveszi a Túrkeve Szolgálatáért Díjat

Az idén a Korda Sándor Színházterem adott helyet 2018. augusztus 17-én a hagyományos Szent István Napi és Város Napi megemlékezésnek. Az ünnepségen Vida Tamás polgármester úr emlékezett meg az államalapításról és Túrkeve várossá nyilvánításáról, mely 210 éve 1808. augusztus 19-én történt. A beszéd után a kenyérszentelést Ondavay Tibor római katolikus főesperes vezette, majd kitüntetés átadás következett.

2018-ban a Túrkeve Város Szolgálatáért díjban részesült Urbán Marianna tanárnő, oktató-nevelő munkája és a város sportja érdekében végzett több éves eredményes edzői, sportszervezői, sportvezetői tevékenysége elismeréseként. Az ünnepi műsorban Simon Éva énekelt, az Egres Kis Lajos- és a Kistücsök Néptáncsoport táncolt. Az ünnepség végén a várossá nyilvánítás tiszteletére galambok szálltak a magasba, az R-21 Postagalambsport Egyesület segítségével. Rövid szünet után pedig Operettparádé címmel remek műsort láthatott a közönség a Tihanyi Vándorszínpad előadásában.

A szombat, augusztus 18-a a fiataloké volt a Madarász Károly Művelődési Házban, akik Dj Robby (Nagy Róbert kollégánk) Retró Discóján táncolhattak. 22.00 órától Neoton dalokkal lépett színpadra a szolnoki Szimpátia Együttes, melyben két fiatal túrkevei tehetség is zenél: Kiss Detty és Szücs Gábor.

A Város Napján, augusztus 19-én a hagyományos Resistan

Ondavay Tibor főesperes és pápai prelátus megáldja az új kenyeret

találkozó és utcabál csábította a városközpontba a túrkeveieket. A Resistan tagjai az idén is felidéztek az egykori fergeteges bulik hangulatát. Adtak teret azonban másoknak is: Tóth Olivér közreműködésével mai slágerek is előkerültek, és színpadra lépett a túrkevei Monokini Rock Band, Bikini dalokkal. Sztárvendég a Fiesta Együttes volt. Latin hangulatú bulijuk után a tűzijáték fényei kápráztattak el bennünket.

Köszönjük a műsorban való közreműködést Simon Évának és felkészítőjének Janó Valéria tanárnőnek, a Dittrichné Szegő Hedvig által vezetett néptáncsoportnak, valamint Finta Zoltánnak és az R-21 Postagalambsport Egyesületnek.

Köszönjük a szervező munkát F. Tóth Lajosnak és a Resistan tagoknak. Köszönjük a technikai segítséget Sörös Tibor tűzoltóparancsnoknak és a Túrkevei Tűzoltó Egyesületnek, Katona Istvánnak a Városgondnokság ügyvezetőjének és dolgozóinak.

Mi úgy láttuk, mindhárom napon jól érezték magukat azok, akik résztvettek a programokon. Az ünnepről méltó módon emlékeztünk meg, és sikerült egy jó hangulatú rendezvénnyel búcsúztatni a nyarat. Ünnepejünk együtt jövőre is!

Kovács István

A Madarász Károly Művelődési Ház
és Városi Könyvtár igazgatója

Simon Évike

Kistücsök Néptáncsoport

Szimpátia Együttes

IN MEMORIAM KLÁRIKA NÉNI

„Szívügye volt anyunak a Túrkeve Újság. A kórházban az volt a legnagyobb bánata, hogy kidobták a Túrkeve Újságot, amiben a gyémántdiplomájáról szóló cikk volt. Amikor egyik osztályról a másikra került, az egyik nővére takarítás közben kidobta, s ez annyira elkésérítette, hogy rosszabbodott az állapota.” – mesélte el egyik leánya.

Kelemen Pálné Klára néni megtért Teremtőjéhez, augusztus 24-én vettünk tőle búcsút a Vénkertben református szertartás keretein belül. Eltávozott közülünk, de emléke, munkássága, versei és írásos visszaemlékezései tananyag nekünk és a következő generációk számára is. Egy nagyon érdekes írására hívta fel a figyelmemet nagynéném, Turiné Gyarmati Edit, s átnyújtotta nekem azt a kis füzetet, aminek szerkesztője és alkotótársa Sallai Károlyné Katika néni, nagynéném kollégája és barátja. Ebbe a kis (szerkesztés alatt és kiadás előtt álló) füzetbe a Reformáció 500. évének emlékére gyűjtött össze Kati néni egy csokrot túrkevei emberek vallásos emlékeiből, gondolataiból. Az egyik szál virág e-csokorból Klára néni vallomása 2017-ből, melyet szeretettel ajánlok minden kedves olvasó figyelmébe:

Erdei Gyula főszerkesztő

Hogyan maradtam református? (Kelemen Pálné született Nagy Klára vallomása)

Szüleimről: édesapám, Nagy Árpád római katolikus vallású volt, az édesanyám, Medvés Ibolya pedig református. 1934-ben a református templomban esküdtek örök hűséget egymásnak. Még akkor azt is megfogadták, hogy ha majd gyermekeik lesznek, a fiú az édesapja, a lány pedig az édesanyja vallását kapja. Így is lett: én 1936. március 7-én jöttem a világra, és református lettem. Az öcsém, László 1938. január 13-án született, és őt a katolikus vallás

szertartása szerint keresztelték katolikusnak. Az édesanyánk még abban az évben meghalt.

Az apánk két év múlva újra megnősült, és katolikus vallású lányt vett el feleségül. Ő lett nekünk az édes mostohánk. Két húggal ajándékoztak meg bennünket: 1941-ben Vera, 1945-ben pedig Edit született. Így hát a hattagúvá lett családban én voltam egyedül református vallású. Anyai nagymamám és a nagybátyám református vallásúak voltak ugyan, de mi nem velük laktunk: ők Békásmegyeren, mi meg Rómaifürdön. A két település között volt Csillaghegy (illetve most is ott van, de 1950-tól Bp. III. kerülete már valamennyi). Korábban csak mi voltunk fővárosiak. Református templom csak Csillaghegyen volt, és ott szolgált Tóth Ernő tiszteletes úr, aki korábban Hollandiában végezte a teológiai tanulmányait, feleséget is onnan hozott. Ő látta el a három települést. Szüleimet ő eskette, engemet ő keresztelt meg. Édesanyámat is ő temette. Rómaifürdön ő tanította a hittant. 1945-ben költöztünk Békásmegyerre, és ott is ő volt a hittan-tanárunk, amíg volt hitoktatás. Rómaifürdön három felekezet részére volt hittan tanítása a zsidók kitelepítéséig, aztán már csak kettő. Ezeket papok végezték, illetve ők látták el ezt a szolgálatot. A legnagyobb számban katolikusok voltak az itteni lakosok, a többiek kisebbségben. Otthon mi minden este közösen imádkoztunk: A Mi Atyánkat és az Üdvözlégy Máriát. Mindig együtt mondtuk az imádságokat. Étkezéseknél a szüleink valamelyike kezdte el mondani: „Jöjj el, Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk! Ámen.” Az étkezés befejeztével: „Aki ételt, ital adott, annak neve legyen áldott! Ámen.” A reggeli és esti imádságunkat is leírom, mert úgy érzem, hogy ez nem okozta a két vallás ellentétét. Igaz, hogy ez nálunk soha fel sem merült. Reggelként így imádkoztunk: „Jó Istenem, felébredtem. Te örökdíjért énekeltem. Köszönöm, hogy megtartottál, hogy feletem virrasztottál. Tarts meg ma is szent kezdeddel, szent kezdeből ne eressz el! Ámen.” Esti imádságunk: „Én Istenem, jó Istenem! Becsukódik már a szemem. De a tiéd, nyitva Atyám, amíg alszom, vigyázz reám. Vigyázz kedves szüleimre meg a jó testvéreimre! S mikor a nap újra felkel, csókolhassuk egymást reggel! Ámen.”

Ezek az imádkozások azonban a háborús években gyakran elmaradtak, mert katonák voltak hozzánk beszállásolva, vagy a légiriadók miatt pincékben éltük át a nehéz napokat, órákat. Később meg, ahogy más időpontokban indultunk iskolába, nehezen volt összeegyeztethető, de magunkban akkor is elmondtuk.

Az anyai nagymamám 1953-ig élt. Amíg az egészsége engedte, együtt gyalogoltunk le Békásmegyerről Csillaghegyre a templomba vasárnaponként. Ott alapincézett volt az a templom, és a háború alatt ott tartották az istentiszteleteken kívüli rendezvényeket is. Ha nagy hó volt télen, akkor nem vágtunk neki a több kilométeres útnak. Olyankor a szüleimmel a katolikus templomba mentünk. Az öcsém gyakran ministrált, és én büszke voltam rá. Őt Mindszenty József bérálta Békásmegyeren, akkor az egyszer járt ott. Úgy emlékszem, talán 1952-ben, és búcsú is volt akkor a településünkön. A család minden tagja elment oda, egyedül én maradtam otthon, mert valakinek főzni is kellett, mire a többiek hazajönnek az ünnepségről. Nagyon rendes plébános volt a faluban, tiszteltem azért is, mert nekem egyszer azt mondta: „Maradj meg a hitedben! Az édesanyádat elveszítetted, de a vallásod megmaradt.” A templomba érkezéskor én a hitoktatómtól tanult szöveg elmondása után ültem csak le, ami így hangzik: „Szent házában megjelentem, jó Atyám, te áldj meg engem! Hadd dicsérjelek buzgón téged, véd szívembe szent igédet! Ámen.” Távozáskor így imádkoztam: „Szent házából

eltávozom, Atyám, hozzád imádkozom. Köszönöm, mit itten kaptam, Tarts meg mindig irgalmasban! Ámen.,,

Aztán jött az az időszak, amikor megszűnt a hit oktatása, sőt még az iskolában sem mondhattuk el, hogy járunk templomba. 1950-ben kerültem a Tanítóképzőbe, ahol nem volt hitoktatás. Viszont több „kivetkőzött” apáca tanított bennünket, és nekik el mertem mondani, hogy konfirmálni fogok, és hogy járok hitoktatásra. Nagymamám ekkor már betegeskedett, de még megérte, hogy hitvallást tettem. Még megláthatta ennek emléklapját. Tóth tiszteletes úr temette el 1953-ban Óbudán, mert Békásmegyeren az akkori időben nem temettek.

Biblia és zsoltáros könyv mindig volt a háznál. A tiszteletes úr néha házakhoz hívta össze a híveit. Így nagymamánál is, amikor már nem tudott a templomba menni. Gyakran nála jöttünk össze imádkozni. Ilyenkor mondta, hogy mit olvassunk a Bibliából, és melyik zsoltárt énekeljük hozzá.

A mi családjunkban nagyon szépek voltak az ünnepek: a karácsonyok és a húsvétek. Gyermekként szomorú volt átélni a 44-es karácsonyt, amikor a díszítésnél még a német katonák segítkeztek, és az oroszok verték szét mind a karácsonyi díszünket. A böjtöket mindig megtartottuk, sőt arra is gondot fordítottak a szüleink, hogy az év egy pénteki napján se együnk húst. Az mindig térszén nap volt. Szentelt víz volt a házban. Az egyik ajtó mellett a falon egy porcelán anyáka volt felszegezve, az tartotta a vizet a szoknyájában. A családtagok abba mártott kézzel vetettek keresztet. En nem vetettem keresztet. Külsőleg nem látszott, hogy nekem más a vallásom, esetleg abban, hogy én kulcsolt kézzel imádkoztam, a család többi tagja meg nyitott tenyérrel. Aztán volt úgy, hogy a két kezünk közül templomot formáltunk, a két mutató ujjunk volt a torony.

1954-ben érettségiztem. Nem fogadtam el az iskola ajánlatát, vidékre, gyakorlóévre, így a fővárosban maradtam, és segéd munkás voltam három éven át. 1957-ben kerültem gyakorló évre Kuncsorbára. Itt vallásoktatás tanítás után volt, hetente kijött a tanyai iskolába hol a tiszteletes úr, hol a plébános úr. Tanítás után áadtuk a termet, de mi nem mentünk be tanítótársammal, csak kívülről hallgattuk. A katolikus gyermekek esetében ez az első áldozásig tartott, aztán megszűnt. Aztán a templomba kellett járni. A hittant nem osztályozták. Hitoktatásra egyébként be kellett külön íratni a gyerekeket. Több szülőtől aztán a munkahelyén vagy a tanácsnál megkérdezték, hogy miért íratják be gyermekeiket? Ilyenkor a szülők rendszerint arra hivatkoztak, hogy az elődök iránti tiszteletből, mert nem akarnak a szülőkkel, nagyszülőkkel vagy dédszülőkkel emiatt haragban lenni.

Férjhez mentem, és 1960 szeptemberétől Túrkevén élek. Kilenc évig tanyán tanítottam. Itt már nem volt hitoktatás. 1963-ban és 1967-ben születtek meg a lányaim: Klára és Erzsébet. Túrkevén, a városban nem mertem őket megkereszteltetni. Ismét felkerestem a csillaghegyi templom lelkészét, Tóth Ernő bácsit. A tiszteletes úr és a felesége nagyon kedvesen fogadott. Ekkor ők már nagyszülők voltak, és boldogan tettek eleget a kérésemnek. Sajnos, csak titokban, a szüleimmel és testvéreimmel mentünk el a templomba, és ezért lettek katolikusok a lányaim keresztszülei. Szomorú dolog, hogy a gyermekeimmel nem mertem megtanítani egy imát sem! Félttem attól, hogy valahol elmondják, és ebből nekem bajom lesz, akár az állásomba is kerülhet. Bennem meg ott volt a kettősség, az örökös magammal való harc. Istent soha meg nem tagadtam, mindig kértem a segítségét, de csak némán. Kívülről meg igyekeztem a környezetemnek megfelelni. Nem jártam templomba, egészen a rendszerváltásig. Azt követően, amíg az egészségem engedte, minden vasárnap ott voltam. Örültem a Tőkés Lászlóval való találkozásnak, és sok más rendezvénynek, ami a templomban zajlott.

1998-ban epeműtététem volt Mezőtúron. Az életem nem sokon múlt. Sokat imádkoztam akkor, és úgy érzem, csak a hitem tartott meg. Az orvos azt mondta, mikor már olyan állapotban voltam, hogy fel tudtam fogni a szavai értelmét, hogy: “Azt hittem, tepsiben kerül ki a műtőből!” Hosszú ideig tartott, amíg felgyógyultam, és újra tudtam templomba járni. Aztán 2001-ben a vastagbél daganatát távolították el, és lettem sztómás. Azt senkinek nem kívánom, hogy az orvosa azt mondja, amit nekem akkor mondtak: „Asszonyom, ön rákos! Egy férfiőköi nagyságú daganata van.”

Februárban műtötték, de a kemoterápia és a sugárkezelések miatt még karácsonykor is kórházban voltam. Igaz, nem állandóan, de rendszeresen. Nagyon megható volt a kecskeméti Onkoradiológiai Intézetben tartott istentisztelet, katolikus és református szolgálattal.

Rengeteget szenvedtem, és kértem a jó Istent, hogy ne engedje el a kezem! Tartson még itt, mert van még dolgom. Idős, beteg férjemet a gyermekeimre hagytam, a nagy lányom ápolta helyettem, és én úgy gondoltam, hogy még ők is és az unokák is azt szeretnék, ha maradnék. Egy éjszaka úgy éreztem, hogy már nem bírom tovább. Több napja nem ettem, mert nem lehetett, az éhség és a fájdalom valami olyat mondott ki velem, hogy: “Istenem, vegyél magadhoz, ne hagyj ennyit kínlódn!” Ekkor éjjel valaki erősen megszorította a kezem, (a szobában senki élőlény a fekvő betegek kívül nem volt). Szerintem a jó Isten angyala volt az, jobban lettem, a hangulatomban is változás következett be, újra lett életkedvem. Megint nagyon akartam élni és meggyógyulni.

A hitem tartott meg engem, ott is, mint már annyiszor az életem során. Verseket írtam, és a betegségeket mind kiírtam magamból. A versek írásakor soha nem voltam magam, ott volt velem az isteni sugallat, én csak leírtam azt, amit ő diktált nekem.

Kértem és kaptam Istentől órák helyett napokat, hónapokat, éveket.

Rendszeresen jártam kontrollra, nem csak az első években, hanem később is. Egyszer nem az az orvos volt bent, aki műtött, hanem az, aki a segítője volt a műtétémmel. Régen nem látott már, és így fogadott: „Maga még él? Én három hónapot sem jósoltam magának!”

-Igen, még élek, és már 15 éve annak, hogy megműtötték. Köszönöm Önöknek, de legjobban annak, hogy bíztam a jó Istenben, akihez imádkozva hittem a felgyógyulásomban.

2007 óta özvegy vagyok, egyedül élek, de a családdal való kapcsolatom jó. A két húgommal és a gyermekeimmel napi kapcsolatban vagyok telefonon, számítógépen és személyes látogatások alkalmával. A városban belül megépek a jó ismerősöm, szomszédom, barátom, soha nem vagyok egyedül.

Testileg sérült ember lettem, de lélekben megerősödtem. Túl a 80. évemen, már elég gyakran nézek hátra. Korán meghalt édesanyám után az édesapánkban volt erő, hogy a két árvához anyát keressen. Majd a nevelőanyánkban elzántság és jó akarat, hogy minket a sajátjaként felneveljen. Aztán a fővárosban átéltem a háború borzalmait, majd a forradalom napjait. Isten erőt adott nekem ahhoz, hogy távol a családomtól önálló életet élhessek, és hogy vállaljam én is özvegy férjem árváinak a segítségét, az ő édesanyja támogatásával. Erőt kaptam a tanításhoz, a sok társadalmi munkához és sok más nemes célhoz. A saját gyermeim útjának egyengetéséhez is kaptam erőt, energiát. Szeretettel és szívesen fordulnak ma is felém az unokák és dédunokák, akiknek az életéhez kívánok erőt, egészséget, és azt, hogy bizzanak a jó Istenben, és mindig nemes célért harcoljanak. Soha ne adják fel!

IN MEMORIAM KELEMEN PÁLNÉ

Fotó: Finta Múzeum

1936. március 7. Budapest
2018. július 28. Orosháza

Kelemen Pálné Nagy Klára életének kezdő és befejező dátumai a fentiek. 82 évet ölelnek át. Polgári légkörű, négy gyermekes családban nőtt fel. Szülei megkövetelték az emberek iránti szeretetet, a munka és az értékek tisztelését. Ha a világ című 1996 áprilisában kelt versében írja:

„Ha a világ rajtam múlna,
Akkor itt harc sosem volna.
Nem lennének sehol pártok,
Mert vitájuk szörnyű átok.

Ha a világ rajtam múlna,
Ember, embert nem gyilkolna
Testvér lenne minden ember,
Nem dörögne soha fegyver...”

Nem rajta múlt a világ! Ám ő egész életében a szülei elvárásainak igyekezett megfelelni. Általános és középiskolai tanulmányait Budapesten végezte. 1958-tól képesített tanító. A türkevei tanyai iskolákban – Szelesháton, Fehértón, Póhamarán – azok megszűnéséig tanított. Ezután a türkevei Kossuth Lajos Általános Iskolában, majd - nyugállományba vonulásáig – a Petőfi Sándor Általános Iskolában dolgozott. A Tanító voltam Türkevén című 1991. május 12-én írott versében maga von mérleget tanítói munkásságáról:

Tanító voltam Türkevén

Akinek kétszer kezdődik az év,
Annak élete, ha szép is nehéz.
Vállalni kell másoknak a terhét.
Életemre, hogy visszanezék,
Dolgom mindig akadt temérdek.
Azt tartottam a munka nem szűgyen,
Akkor sem, ha nem jár érte érdem.
Harminc évet már Türkevén éltem
Sok mindenhez köt, fűz az emlékem.
Rámköszönnek sokan ahol járok

Hol vidám, játszó fiúk, lányok.
Máskor ifjú kézenfogva járók,
Aztán meg az idős botorkálók.
Tanító voltam, dolgom pedig egy:
Eszemmel küzdeni, szívemre hallgatni,
Az életadta nehéz egyszerre.
Feladatom talán megoldottam?
Próbálgattam talán, ahogy tudtam?
Még megismerhettem a tanyavilágot,
Majd az azt tüntető szörnyű valóságot.
Láttam, hogyan fejlődik a város.
Mit tesz azért, hogy ne legyen sáros.
Láttam nádtetősen házainak képét
Aztán azoknak meg gyors eltűnését.
Beszélgettem síró öregekkel
Aggódta: mi lesz a gyerekekkel?
Elfelejtik a múltat ami szép.
Magam is láttam, változik a kép.
Hiszen tanítottam gyermekeiket,
Nekik elmondhattam, amit lehetett.
Apoltam velük a szülei múltját,
Ott hol őseik még a földet túrták.
Nekik sem szabad elszakadni tőle.
Nem csak nézni, látni kell előre!
Tőlem tanulták a matematikát
Sok izgalmas órát, velem éltek át.
Együtt viseltük el a sok kudarcot.
Olykor kevés jóért vívtuk meg a harcot.
Megtanulták tőlem a szívükkal látni,
A csodát nem mástól,
csak maguktól várni.
S ahogyan az évek múltak, szaporodtak,
Létszámban, tudásban gyarapodtak.
Ezért, ha újra kezdeném az életem,
Tanítónő lennék ismét, azt hiszem,
Mert a legszebbet adta a sors nekem
Hisz körülöttem él, sok száz gyermekem.
Türkeve, 1991. május 12.

1960-ban kötött házasságot Kelemen Pállal, gyermekei Klára és Erzsébet. A 36 éves Klárát (1999. júl.27.) verssel köszönti:

Születésnapodra

Klára lányom,
Most te 36 lettél,
Én meg 63,
Hogy élünk még egészségben,
Ez már maga álom.
Élj sokáig, legyél boldog,
Ne forduljon rosszra sorsod,
Környezeted szeressen,
Utadon jószág vezessen!

Türkeve, 1999. július 27.

2 évvel később Erzsi lánya ír verset a karcagi kórházban betegágyon fekvő édesanyjához:

Fogom anyám kezét

Elkerültem én itthonról
Még 87 tavaszán.
Azóta de sokszor volt
Itt nálunk az anyukám.
Elszakadni tőle bizony
Én soha nem tudtam,
Most, hogy beteg, azt az egyet,
Hogy elhozom, tudtam.
Engem gyógyít az, hogy itt van.

Őt pedig, hogy itt vagyok.
Kicsi kezem gyakran fogta
Erősen és biztosan.
Energiával töltődik
Fel a drága anyukám,
Tízpercekre el is alszik
Ő talán.
Karcag, 2001. március 8.

Városunk közművelődésében jelentős szerepet vállalt: szakköröket vezetett, olvasótábort szervezett, a Türkeve című újság szerkesztőbizottságának tagja, városi, megyei, országos pályázatok írója, a Türkeve Város Szolgálatáért kitüntetés birtokosa.

Életerő címmel 1998-ban jelent meg verseskötete, amit 2000-ben Erzsi lányával közös könyv, az Ezredforduló című követett.

Az életerő ajánlásai méltatásul is szolgálnak:

-A könyv szerzője „megpróbál hozzáadni valamit a világhoz. Jobbá tenni azt.” / Sallai Róbert Benedek/

„Kisiskolás koromban találkoztam egy olyan asszonnyal, aki bár a hegyek között született, mégis az alföldi síkságon talált otthonra. ... Festéket, körömlakkot sosem láttam rajta, de zsebe mindig tele volt színes papírdarabokkal, spárgával, mert abból még ki lehet hozni egy-egy mozaikképet... Hiába, ebből az asszonyból nem ég ki a tenniakarás!” /Dr. Szabó Mária/

Az Életerő című kötetét e gondolatokkal dedikálta

„Margónak és Ferencnek!
Fogadjátok szeretettel szellemi termékem...”

Türkeve, 1998. július 6.

Legelőször a szerző önvallomása olvasható. Íme:

A betű és én

Ha bánat ért, ha gond gyötört,
A betűk adtak csak örömet.
A szóvá olvadt betűk hangja
Segített sokszor, hogy éljek újra.
Így lett számomra a könyv élet,
Mely bölcsőmtől síromig éltet.

Klári!

A könyveid a síron túl is éltetnek Téged.
Verseid, írásaid a szívünkhöz szólnak.
Kelemen Bata Mária kuncsorbai egykori tanítványod az Elaludt a lámpás című versével búcsúzott Tőled. A verset a Türkeve Újság augusztusi számában olvashatjuk.

„... Talán alkotsz az égi tolladdal,
Végül megosztod az angyalokkal.
Ott is biztos szeretnek majd téged.
Lelked tiszta, tükrözi a lényed...”

Kedves Klári!

Emlékedet megőrizve búcsúzom Tőled.
Nyugodj békében!

Csajbók Ferencné

Zenei varázslat estéről estére

Balról jobbra: Kecskés Zsófia Anna, Hives Mária, Rideg Katalin, Geréb Zsuzsa, Diego Alvarez, Alisa Yajima, Maria Eliason, Maria Teresa Uribe Reddemann, Baráz Ádám, Huan Felipe Echavarría. Nem láthatók a képen, de jelen voltak: Juhász Orsolya, Tomas Arango.

A 2018-as forró július végi, augusztus eleji napokat, estéket még tovább forróították énekükkel, virtuóz zongorajátékukkal városunkban a világ különböző tájairól érkező klasszikus ének, klasszikus zene iránt elkötelezett fiatalok. Joggal vetődik fel a kérdés a kedves Olvasóban, hogy hogy kerültek ők Túrkevére. A válasz egyszerű, bár csak az ötletgazdák szempontjából. Két világot járt zenész- egy jelenleg városunkban élő nyugdíjas ének- és zongora tanárnő, Mária Eliason- Baracska Mária és a chilei származású operaénekes, magán-énektanár barátnője Maria Teresa Uribe Reddemann- Marite, megbeszélték az idei télen, hogy az alföldi kisváros, Túrkeve nyári kulturális életébe jó lenne egy új szint hozni: szervezni **Túrkevéen egy nemzetközi zenei kurzust**. Az elhatározást tett követte. Elkezdődött a komoly előkészítő munka, aminek megítéző részese voltam kezdetektől. Chiléből, Kolumbiából, Felvidékről és Magyarországról érkeztek városunkba a nagyszerű növendékek. Balassagyarmatról egy kiváló japán-magyar zongoraművész házaspár, akik kísérték az énekeseket, segítvén ezzel a munkájukat. Budapestről pedig a szakmai munkát irányító tanárnő, Marite.

A kurzuson megjelenő fiatal zenészek közül alig volt, aki korábban ismerte egymást. Mindenki önállóan választott dalokkal érkezett, amit a mester, Marite, napról napra a délelőtti énekórákon próbált kidolgozni az énekesekkel külön-külön. Ráadásul esténként ingyenes koncerten csodálhatták meg az érdeklődő nézők az operairodalom remekeit a tehetséges fiatalok tolmácsolásában. 2 és 10 év közötti zenei, énekesi múlttal rendelkeztek. Több dolog közös volt bennük: a zene, a művészet és a munka iránti alázat és elköteleződés.

A sokak által először megismert tanárnő csodát művelt a növendékeivel estéről estére! Ez a csoda eljutott az eddig nem elsősorban operán nevelkedett közönség szívéhez, és egyre többen látogattak el a koncertekre napról napra. Akik többször voltak a programokon, szemmel láthatóan és füllel jól hallhatóan vették észre a látványos fejlődést. A magas színvonalú első koncerthez sikerült mindig hozzátenni valami újat, valami különöset, ami nagy színházakban, koncerteken sem mindig átéltető. Igazi különleges lelki állapotba, katarzishoz juttatta a kedves hallgatóságot az énekesek által tolmácsolt zenei mű. A jelenlévők a szívükbe zárták a fiatalokat, akik nagyon hálásak voltak a közönség szeretetért.

A túrkevei pusztai lovaskocsis megismerésével, a bográcsban főtt topogóval, Angyal Ferenc citeraművész népdalaival és a támogatók megismerésével induló 1 hetes program nagy sikerrel zajlott és ért véget! A művészek, a művészjelöltek és a nagyeredmű közönség sikeres egymásra találásából elindulhatott 2018-ban egy nagyszerű kezdeményezés városunkban, ami folytatódik jövőre is! Köszönet érte az ötletadóknak, a támogatóknak és a világ különböző tájairól Túrkevére érkező fiatal énekeseknek és zongoraművészeknek!

Kíváncsian várjuk a jövő évi folytatást! Újabb támogatók bevonásával nagy szeretettel várjuk vissza a tanárnőt, a zongorakísérőket Adam Barazt és feleségét..., a növendékeket és minden új érdeklődőt is, aki kedvet kapott az idei év sikerét látva, hallva!

Nagyné Bedő Ildikó

„A szó hitelét a hang adja meg.”/Wagner/

2018. július 30-a és augusztus 4-e között a délelőtti órákban és esténként csodálatos énekhangok és virtuóz zongorajáték hallatszott a Zeneiskolából.

Egy tehetséggondozó kurzus fiatal énekesi és zongoristái töltötték Túrkevéen 1 hetet. Délelőtt tanultak, gyakoroltak, este pedig koncertre hívták, várták a zenekedvelőket az Egressy Béni Zeneiskola dísztermébe.

Maria Teresa Uribe Reddemann szerény, kedves, tehetséges növendékei estéről estére elkápráztatták a közönséget.

Diego Alvarez Chiléből jött, míg Thomas Arango Velasquez és Juan Filipe Echavarría Salazar Kolumbiából érkezett, a zongorista hölgy Alisa Yajima pedig Japánból. Férjével Baráz Ádámmal fergeteges koncertet mutattak be az egyik estén. A többi alkalommal a külföldi énekesek mellett a magyar Juhász Orsolya Anna, Rideg Katalin, Geréb Zsuzsi, Kecskés

Zsófia Anna és a Szlovákiából érkezett Hives Mária énekében gyönyörködhattunk. A túrkevei helyszínválasztásért köszönet illeti Maria Teresa Uribe Reddemann-t, Baracska Marikát, a program megszervezéséért Nagyné Bedő Ildikót, dr. Szabó Zoltánt, a barátságos környezet megteremtéséért Szécsiné Iczukát.

Köszönet a koncert közönségének, hisz estéről estére régi és új arcokat üdvözölhattunk a teremben.

A fiatal művészeknek őszinte szívvel kívánunk boldogulást, örömet az életben.

Köszönjük a feledhetetlen, varázslatos estéket. Beszédüket – hangozzék az akár olasz, német, orosz vagy épp magyar nyelven – tökéletesen értettük, megértettük, mert hiszen a zene nyelven beszéltek...

Ahogy azt Haydn mondotta: „Az én beszédemet az egész világ megérti.”
Megértettük. Köszönjük. Csajbók Ferencné

Merlics Borisz - riport

Merlics Borisz neve felmerült az augusztusi lapban a Pujov Jenővel készült riportban. Borisz Túrkevéen is eresztett gyökereket, s bár a zenei tanulmányok és a kalandvágy tovább vitte őt, de ez a város maradt az egyik otthona. Már Túrkevéen összebarátkoztam vele, majd az sors úgy hozta, hogy Budapesten is volt időbeni átfedése életünknek, s volt, hogy meghívtam őt hegedülni az egyik karaoke-show műsorába, aminek egy időben műsorvezetője voltam a Pesti éjszakában. Majd néhány év múlva Írországbán találkoztunk, amikor csatlakozott a fokozatosan növekvő és változó magyar csapathoz, akik kint dolgoztunk. Pár évvel később egy kisfilm készítésénél segített nekem Debrecenben hangeffektet kreálni hegedűjével, ami végül a 32. Magyar Filmszemlén volt műsoron információs kategóriában. Szóval több szálon kötődünk és nagyra becsülöm emberi mivoltát, valamint zenei tudását. Nemrég volt Túrkevéen és újra találkoztunk. Figyelemre méltó élete és felmenői miatt riporterként álltam hozzá az egyébként baráti beszélgetéshez.

Erdei Gyula: Szia Borisz! Jelenleg Anglia fővárosában, Londonban élsz. Hogy jutottál el odáig? Kérlek mesélj a családról, zenei múltadról, tanulmányaidról.

Merlics Borisz: Igen, ahogy Pujov Jenő bácsi említette az augusztusi újságban, Zádor Dezső az anyai nagyapám. Zádor Dezső négy gyermeke szintén a zenei pályát választotta. Imelda az Újpesti Zeneiskolában tanított zongorát, István a Debreceni Szimfonikus Zenekar cselló szolamát vezette 30 éven át. Magdolna az említett zenekar brácsa szolamában dolgozott. Édesanyám, Izabella legfiatalabb testvérként még Lviv-ben megkezdte a tanítást zeneszerzés szakon az ottani zeneiskolában, ahol jómagam kezdtem el tanulni a hegedűs nagymamám által ihletetten.

1982 november 29.-én születtem Lviv-ben. (középkori magyar nevén Ilyvó, latinul Leopoldis, németül Lemberg, lengyelül Lwow, oroszul Lvov. A felsorolás a város összetett történelmére utal). Aktív zenei tanulmányaimat 6 éves koromban kezdtem a szülővárosomban. A már említett muzsikás családi háttér és a természetes zenei kíváncsiságom hozzájárult a pálya kiválasztásában. A családom apai ága - ahonnan a vezetéknévemet illetve az orosz "apanyelvet" örököltem - a geológia csendes tudományát üzte. Apai nagyapám, Borisz Merlics, aki a Lviv-i Nemzeti Egyetemen professzorként oktatott, megalapította a helyi Geológia Tanszéket. Vele nekem már nem adatott meg találkozni. A szülővárosom a mai Ukrajna ukránul beszélő részének központjának mondható, így tehát az óvoda és az iskolakezdés ukrán nyelvű közegben történt. A családom Magyarországra való áttelepedésre vonatkozó terveit fölgyorsította a 90-es évek eleji bizonytalan légkör. 1993-ban tehát útnak indultunk. Édesanyám testvérei akkor már sok éve Magyarországon éltek a családjukkal. Két testvérem, Aliz és Dezső Debrecenbe, illetve jómagam Dunakeszire kerültünk ideiglenesen, miközben Édesanyám zenetanári állás után kutatott országszerte. Végül, több lehetőség közül Túrkevére esett a választás. A döntésnek leginkább

gyakorlati okai voltak, például a szolgálati lakás a frissen megalakult Egressy Béni Zeneiskola épületéhez csatlakozott. A zeneiskolába tüstént be is iratkoztunk testvéreimmel együtt. A hegedű mellett zongoráztam és énekeltem is. Mivel akkoriban az éneklés különösen jól ment, elkezdtem órákat venni a hozzánk ellátogató nagy-nagybácsimtól Zádor Endrétől, aki a Debreceni Konzervatórium magánének szakán tanított. El is mentem versenyezni, így a szolnoki Ádám Jenő Nemzetközi Dalversenyen különdíjat nyertem 1996-ban. Túrkevéen az általános iskolai énektanárom Kun Zsuzsa a népdaléneklés fortélyait adta át. Több megyei népdaléneklő versenyt nyertem illetve helyezést értem el. Az ének "pályafutásomat" a serdülőkorommal járó hangelváltozás vetett véget. Túrkevéen akkor magamat beleértve három hegedű tanítványa volt tanáromnak, Pujov Jenőnek. A verseny teljes hiánya és a továbblépés szüksége arra készítetett, hogy különféle országosan ismert tanárnak mutakozzak be. Ebben nagy segítségemre vált a kisújszállási zeneiskola frissen diplomázott tanára Galambos Olga, akinek a mai napig hálás vagyok. 1999-ben sikerrel felvételiztem a budapesti Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolába. A hely természetesen az említett versenyhiány szöges ellentétének bizonyult, alaposan próbára tette az állhatatosságomat és az önbizalmamat egyaránt. Tanárom Sós Natasa, aki a moszkvai végzettsége révén a híres - a Magyar Auer Lipót által elindított - Orosz hegedűiskola alapelveit adta át. 2004-ben a Debreceni Egyetem Konzervatóriumába kerültem, ahol 2009-ben diplomáztam Kardos Ildikónál, aki a mai napig Debreceni Kodály Filharmónia koncertmestere.

EGy.: Diplomával a kezdedben milyen lehetőségek nyíltak?

Merlics Borisz: A diploma után elindult a munkakeresés illetve zenekari próbajátékokra való felkészülés. Sajnos a meghirdetett szakmai állások gyakoriságát felülírta a kenyérkeresés sürgető szüksége. Így az ország elhagyására adtam a fejem és Írországbán kötöttem ki.

Megvallom, amikor Dublinba kerültem, az akkori helyzetemből adódóan a képzettség nélküli alkalmi munkákat céloztam meg, hogy a hosszabb távú tervezések alatt is legyen biztos keresetem. Az iménti gazdasági válság Írországot keményen sújtotta, 2010-ben igazi kihívás volt munkát találni. Néhány hét sikertelen próbálkozás után álltam ki hegedűvel Dublin központi sétálóutcáján, a Grafton Street-en. Visszagondolva, talán a válságnak "köszönhetem" azt, hogy végül a pályámon maradtam. Megtanultam azt, hogy a helyiek számára az utcazene (angolul busking) egy egészen különös tradíció. Minden bizonnyal a legtöbb embernek gyermekkori emlékei között szerepel a szülőktől séta közben marokba nyomott érme kalapba dobása az utcán. Erről tanúskodik az is, hogy nem egyszer "támogatott" meg rendőr illetve hajléktalan személy. Az első sikerek után beleszerettem az utcazenélésbe. Két óra játék nyolc órányi mosogatásnyi keresetnek felelt meg helyi reál értékben. Így hamarosan fölhagytam a képzetlen munkakeresést és maradt időm zenét gyakorolni és tovább tanulni az angol nyelvet. Az otthoni szakközépiskolában már elkezdtem angolul tanulni (Túrkevéen "németes" voltam), de a rendhagyó ígék bemagolásán kívül kevés dolog maradt az emlékezetemben. Komolyan foglalkozni az angollal a diplomaévvemben kezdem önszorgalomból, autodidakta módon. Erre az első komolyabb motivációs lökést egy angliai turné adta a diploma-évvemben. Zenekari tag voltam két balett társulat alatt. A táncosok Moszkvából és Szentpétervárból jöttek a karmesterekkel egyetemben, így egy különösen gazdag élményben volt részem, ami egyben a legelső utam volt Angliába. Az utcazene egyik szépsége számomra az, hogy folyamatosan az emberek legnyitottabb, legkedvesebb részével van dolgom. Rengetegen megálltak velem beszélgetni, több esküvő, parti, zenekari játék, tanítvány, sőt rádióinterjú és egy Dublini Magyar Nagykövetségen való játék is utcazenés találkozások eredménye.

EGy.: Jelenleg Londonban élsz és zenélsz, ami a zene egyik fővárosa és az utcazene is intézményesítve van. Mesélj kérlek az ottani helyzetről.

Merlics Borisz: 2012 nyarán meghoztam a döntést és Angliába költöztem. Az út első állomása egy nemzetközi zenekari mesterkurzus és tábor volt Birmingham-ben. Miután Brightonban regisztráltam a hatóságánál, Londonban ismét munkakeresésbe fogtam. Egy rövid ideig recepciósként dolgoztam szállodában. A váltakozó éjjel-nappali 8 órás műszakok háttérbe kezdték szorítani az eredeti szakmámra való összpontosítást. Nem segített a munkahelyen bömbölő 10 percenként ismétlődő popszámlista sem! Így lassacskán fölfedeztem az utcazenélésre alkalmas pontokat a városban, és hegedűtanári hirdetéseket adtam föl. Lassan összegyűlt néhány magántanítvány, akik legalább a rendkívül magas lakbért fedezték. Idővel fölfedeztem a kijelölt játszóhelyeket London hatalmas metróhálózatában. Nagy segítségemre váltak a metrós alkalmak az esős napokon! Londonban a metrós zenélés egy jól megszervezett, szabályos rendszeren belül történik. A rendszer használatához engedély szükséges, amit minden alkalommal az állomások felügyelőirodáiban le kell adni. A játékos előre foglalja le a helyeket. A foglalás néhány évvel ezelőttig telefonos úton történt, a kezelő a játékos által kiválasztott helyeket és időpontokat email formájában elküldte. Mára már az egész foglalási rendszer online működik. Az első időszakban szerencsepróba szerűen illegális módon álltam be a szabad kijelölt helyekre a metróban, voltak helyek, ahol a jóindulatú személyzet szemet húnyt a "külsős" zenészekre. Természetesen átadtam a hivatalos zenész érkezőkor a helyeket, néha pedig a személyzet tagja küldött el az állomásra való bejelentkezés hiányára hivatkozva. Meg kell mondom, hogy így is biztosnak mondható keresetem volt, tanítványokkal együtt pedig már egészen élhető lett a dolog. Itt meg kell jegyeznem, hogy egy-két évente a londoni metró vezetőségének a zenészekért felelős ága meghallgatást tart az újonnan jelentkezők számára. Rengetegen szoktak jelentkezni, a kiadható engedélyek száma viszont korlátozott olyannyira, hogy időnként kihagynak egy-egy évet a jelentkezési periódusok között. Egy szép napon egy illegális alkalom közben megközelített engem a hivatalos zenészek egyik képviselője, aki egy "fentről" kezdeményezett akciót hajtott végre, ami abból állt, hogy az illegálisan játszó zenészek közül tizet meghallgatásra invitált. Sikerral kaptam az alkalmon és azóta engedéllyel folytatom. További újítás az utcazenészek számára az "érintős" bankkártya olvasó használata. Mint minden új technológia esetében, egy bizonyos időnek el kell telnie ahhoz, hogy az emberek tömegesen megbarátkozzanak vele. Mivel a készpénz lassacská háttérbe szorul, ez a masina valószínűleg egyre elterjedtebb és elfogadottabbá válik a jövőben.

Természetesen, mint minden vállalkozásnak, ennek is megvannak a maga nehézségei, kihívásai. Például soha nem lehet tudni biztosan előre, hogy milyen napom lesz. Ezért mindenkor a maximumra kell törekednem. Ha túl fáradt, vagy fásult állapotban dolgozom, az könnyen az órábérben is megmutatkozik. A folyamatos otthoni intenzív gyakorlás elengedhetetlen. Szerencsére eddig soha nem volt problémám szomszédokkal és hála Istennek mostanra zenész kollégákkal élek egy fedél alatt.

A munkámba beletartoznak az úgynevezett haknik, ami a zenész zsargonban fizetett játékot jelent: előadások esküvőn, étteremben, fogadásokon, stb. Most épp egy különös alkalomra készülök egy nagybőgős kollégámmal, egy igen "puccos" fogadáson fogunk játszani a Downing Street (kormánynegyed) szomszédságában levő bankett létesítményben. Az épület belsejében a mennyezetet eredeti Rubens festmények díszítik, így az eseményen elkészülő fényképek értékes referencia anyaggal bírnak majd.

2015 óta rendszeresen közreműködök a már említett orosz balett turnékon Magyarországról érkezett zenekar tagjaként.

Egy.: Túrkeve mit jelent számodra?

Merlics Borisz: Életem meghatározó szakaszát Túrkevéen töltöttem, 10-től 20 éves koromig. Egész pontosan 16 éves koromban Budapestre kerültem tanulni, de mindig alig vártam a hétvégéket, hogy ismét a túrkevei barátaim között lehessenek. Pesten is kialakultak barátságok, de egyik sem közelítette meg azt, amit Túrkeve adott nekem. A város csendes nyugalma és az érdekesnél érdekesebb emberek már az odaköltözéskor magukkal ragadtak. Én 1993-ban a "fiúiskola" 3/B osztályba csatlakoztam, amit Takács Béla tanár úr vezetett, aki köztudottan nagy zenerajongó lévén az összes tanítványát megtanította furulyázni és énekelni. Az osztály rendszeresen fellépett iskolai rendezvényeken, ahol én szintetizátoron kísértem az éneklőket.

Egy.: Köszönöm szépen a beszélgetést és sok sikert kívánok neked a jövőben a zenei pályafutásodhoz. Aprópó jövő! Milyen terveid vannak még?

Merlics Borisz: Megpróbálok egyszerű választ adni. Arra törekszem, hogy egész életemben nyitott maradjak az új dolgok iránt, folyamatosan tanuljak és ne féljek a határtól, ami a csillagos ég!

Erdei Gyula főszerkesztő

IN MEMORIAM MILÉNÉ HERCZEGH ELVÍRA

„Nem a halál nagy, csak a fájdalom” (Stendhal)

Már gyermekkorunkban ismertük egymást, hiszen egy környéken nőttünk fel. Aztán a gimnáziumba vezető úton is többször

találkoztunk, de az az egy év más-más barátokat küldött felénk. Ki-ki járta a maga útját, mígnem 1998-ban megkeresett, legyek társa a Cigány Kisebbségi Önkormányzat megalakításában. Sokat vacilláltam, ő pedig győzködött, miért éppen rám gondolt. Mindig azt tartotta szem előtt, másokon hogyan tud segíteni. Ezért választott olyan pályát élethivatásul, ahol közvetlenül enyhítheti mások fájdalmát.

Szeretettel gondozta a beteg embereket, de a kegyetlen élet nem válogat. Olyan betegséggel sújtotta, mellyel nem tudott dolgozni a munkahelyén, leszázalékolták. De nem adta meg magát a sorsnak, mikor kicsit jobban lett, közéleti tevékenységet folytatott. A helyi cigányok és elesettek pártfogójaként mindig segített. Ekkor kerültünk közelebbi ismeretségbe, melyből hűsz éves barátság lett. Mindig új és új ötleteket találtunk ki, s nem győzött le bennünket semmilyen akadály. Sok gyereket táboroztattunk, tanítottunk s ezzel együtt a családokat is neveltük. De bármennyire erős volt, két éve megtámadta a rettegett betegség. Küzdött hősiesen, csendesesen. Mígnem 2018. szeptember 1-én feladta a harcot. Elment tőlünk, itt hagyva emlékéét egy olyan életnek, mely sorozatos küzdelem volt, de emellett szeretetre tanító és bátorságra ösztönző mindannyiunk számára. Nagyon fogsz hiányozni! Nyugodj békében Elvira!

Sebők Jánosné Nelly

A türkevei Minta - kert közösségépítése, fejlesztése

Türkevét gyakorlatilag zártkertek veszik körbe (Vén-, Bocskor-, Lógó-, Meggyes-, Villogó, stb.), hiszen minden második, harmadik lakosra jut egy kert. Eddigi tapasztalataink (Vajdaság, Erdély, Kárpátalja, stb.) azt mutatják, hogy ez kiterjesztési lehetőséget tudna nyújtani a településnek, az embereknek. Magyarországot megnézve az, hogy egy ekkora település környékén ilyen mennyiségű és területű zártkert került kialakításra nagyon ritka. A Minta-kert története cca. 100 évre nyúlik vissza. A zártkerteket ezen a területen, ebben az időben mérték ki a lakosság számára és a mai napig vannak körtétfák, amelyeket akkoriban telepítettek. Hagyományosan a rendszerváltásig az emberek művelték is a zártkerteket, ugyanakkor ez után a fiatalok elvándorlása volt a jellemző (mint ahogy ma is), valamint az idősebb tulajdonosok elhaltak, nem bírták kezelni a földeket, így a kertekre egyre kevesebb figyelem jutott. Ennek köszönhetően megnövekedtek a vagyon elleni bűncselekmények is, ami még inkább azt eredményezte, hogy egyre kevesebben termeltek a területeken. A zártkertekben rejlő lehetőségek mindazonáltal adóttak a mai napig is és igény is lenne a fejlesztésekre. Egyesületünk ezért kezdte meg a legkisebb kert (mint talán általunk is kezelhető méretű kert) felkarolását és évek óta dolgozunk azon, hogy fejlesztéseket tudjunk eszközölni benne.

A fejlesztés azzal vette a kezdetét, hogy az önkormányzat segítségével a villamos gerinchálózat kiépítését kértük az E-ON szolgáltatótól. A folyamat elindult, sajnos a munkálatok megkezdését papírmunka előzi meg, így a kapott információk

szerint a dokumentum benyújtását követően 1-1,5 év mire befejeződnek a munkálatok. A kérelem benyújtásakor több tulajdonos csatlakozott hozzánk, hiszen számukra is fontos fejlesztés valósulhat meg ezzel a zártkertben.

Tavasszal megkezdődött a csőszház felújítása is, melyet a hagyományos építkezési móddal – tapasztással – valósítottunk meg. A felújítási munkálatok javát úgy, mint a területrendezés, bontási munkálatok, tapasztás, meszelés, mind önkénteseink segítették. 2018 nyarán több alkalommal szerveztünk önkéntes napot, ahol a saját önkénteseinken kívül, a türkevei lakosság is csatlakozhatott – és csatlakozhat továbbra is – a csőszház felújításához. Azon kívül, hogy a résztvevők a zártkertek hasznosításának fejlesztésében vehettek részt, az önkéntes-napok során elsajátíthatták a hagyományos építkezés (tapasztás) fortélyait is. Természetesen a szakképesítést igénylő munkálatokban szakemberek voltak megbízva. A csőszház falait bekötöttük, és a régi tapasztás eltávolítása után új vályogtapaszt kapott az épület, ami biztosítja a hosszú távú fennmaradását, szépen bemeszelt falai várják az új ablakok, ajtók érkezését. A munkálatok még nem fejeződtek be, hiszen a belső kemence helyreállítása és a nyílászáró csere még hátra van, de legkésőbb 2019 tavaszára teljesen lezáródnak a munkálatok.

Egyesületünk a Minta-kert területén rendelkezik zártkerttel, melyben egy gyümölcsfaiskola létrehozása fog megvalósulni, egy bemutatókert kialakítása 100 db fával jelenleg is folyamatban van. A kertben megtekinthetők lesznek a tájunkra jellemző gyümölcsfák.

A célunk a programmal, hogy egy olyan projektet vigyünk véghez, amivel az emberek rájönnek arra, hogy összefogással meg lehet oldani problémákat, valamint arra, hogy Türkeve egyik legnagyobb lehetősége a zártkertekben rejlik és elinduljon ezen kertek hasznosítása. Reméljük, hogy a Minta-kert ezáltal tényleg mintává fog válni mások számára is.

Ezúton köszönjük mindenkinek,
aki segíti az egyesület munkáját!
Giligán Egyesület

„Itt jó lesz...”

Fotó: Gyarmatiné Forgács Éva

Tisztelegés Balogh János emléke előtt Ecsegpusztán

A Herman Ottó Intézet, a Türkevéért Alapítvány, az Alföldkutatásért Alapítvány Ecsegpusztára, a türkevei határban lévő emlékhelyre hívta dr. Balogh János akadémikus tisztelőit.

Oda, arra a helyre, amelyet ő maga választott nyughelyéül egy 2000-ben tett látogatásakor. Ezt mondta dr. Tóth Albertnek: „... itt jó lesz...”.

Itt, Ecsegpusztán évente emlékezünk a világhírű tudósra, aki örökös pihenőhelyül a gyermek és ifjúkora kedves helyszínét, a kevi ecsegi pusztát választotta. Az emlékhely köve Nagybecskőről, a Balogh János szülőhelyéről származik. Az emlékmű Györfi Sándor Kossuth-díjas karcagi szobrászművész alkotása.

Dr. Szabó Zoltán a Türkevéért Alapítvány elnöke köszöntötte a jelenlévőket. Szólt az emlékhely kialakításának körülményeiről, s arról, hogy a Balogh János-i hagyaték megőrzése, ápolása mindnyájunk kötelessége.

Ezt követően a Kisújszállási Városvédő és Szépítő Egyesület valamint a rendező szervek képviselői koszorút helyeztek el az emlékműnél.

Fülembe csengenek a professzor örök érvényű szavai:
„A legfontosabb dolog mindig földközelen maradni.”

Értsük meg, valljuk magunkénak üzenetét!

Csajbók Ferencné

TVSE Bajnokcsapata 2017/18

A megyei III. osztály 2017/18 évad bajnokcsapata a Túrkevei VSE futballcsapata, így a következő idényben egy osztállyal feljebb képviseli városunkat a megyei labdarúgásban.

Egy kis visszatekintő, hogy is jutottunk a bajnoki címig a legelső osztályban. A 2015/16 bajnokságban a megyei első osztályba adtuk le nevezésünk, hiszen abba a tudatba voltunk, hogy folytatni tudjuk ezen a szinten, csak egy kicsit másképpen. A hazai játékosok adták volna a csapat gerincét, így több lehetőséget adni a helyi fiatal játékosoknak, lényegesen kevesebb légióssal, s így egy stabil csapatot építve a középmezőnyt megcélozva vártuk a felkészülést.

Sajnos másképpen alakultak a dolgok, csapatunk egy része eligazolt egyesületünkől. Ki tudja milyen céllal vezérelve, de ez most már csak történelem és nem is foglalkozunk ezzel a ténnyel, hiszen igaz ránk számoltak, de a padlóról felálltunk és újra visszahelyeztük Túrkevét a megye futball térképére.

A 2016/17 bajnokság még az építkezés éve volt, hiszen nulláról kellett mindent kezdeni nem kis nehézségekkel, de felmértük melyik úton is kell haladnunk. Ebben az évben a 11. helyen tudtunk végezni, de ez is nagy dolog volt, hiszen örültünk, hogy egyáltalán el tudunk indulni a bajnokságban. Nos ez az időszak volt a legnehezebb, de végigcsináltuk. Összeségében megérte, hogy nem hátráltunk ki akkor és folytattuk, amit elterveztünk, hogy a helyi játékosokra építve és az ifistáinkkal, akik nehezen akarták bevállalni ezt az osztályt, de megoldottuk, lehoztuk, ahogy tudtuk, ennyire futotta.

A következő bajnoki évadra már tudatosan készültünk és szerveztük a csapatot.

A 2017/18 bajnokságra az eltervezett dolgokat meg tudtuk valósítani úgy, hogy megtaláltuk azokat a vidéki játékosokat, akik az elképzelt csapatba mind emberileg, mint játéktudásban beillettek, sőt példaként is viselkedtek. Lázár Máté, Nádházi Krisztián és Fekete Gyula valamint az ifista Rapi István. A 7 hetes felkészülés nagyon jól sikerült és az edzőmeccsekből már le lehetett szűrni, hogy akár bajnokságot is nyerhetünk. Győzelemmel kezdtük az őszi szezont és hétről-hétre nyertünk. Egyre elszántabban, kitartóan és motiváltan játszottunk és kezdett kialakulni a csapategység. Lassan már mindenki elhitte, hogy bajnokok lehetünk, ha így folytatjuk. A szezon végére 4 ponttal vezettük a tabellát, igaz a riválisaink, Tiszabura és Jászapáti szorosan a nyomunkban volt. Az őszi szezonban a győzelmek mellett 2 döntetlen mérkőzésünk volt. A téli felkészülés az időjárás viszontagságai miatt nem sikerült hibátlanra. Javarészt a teremben és a műfüves pályán tudtunk készülni. Ám a csapat motivált és nagyon egységes volt, ennek az eredménye csak a bajnoki cím lehetett. Sorra jöttek is a győzelmek, ami mind magabiztos és olykor fölényes is volt. Egy vereség Jászapáti

csak becsúszott, ami elfogadható, hiszen 1-0-ra kaptunk ki a riválisunktól idegenben. Ezt követően már nem hibáztunk és sorra hoztuk a 3 pontokat, ami a végére azt eredményezte, hogy 6 ponttal nyertük meg a bajnokságot.

Az osztályban mi voltunk a legegységesebbek mind egyénileg, mind csapatként, magasan az osztály fölé emelkedtünk játéktudásban. A játékosok és a vezetők is mindent megtettek azért, hogy magasabb osztályba kerüljünk, hiszen a feltételek adottak voltak. A tavaszi szezonban már az ifistáinkat is be tudtuk vonni, hiszen vannak tehetségeink, akikre a jövőben számolunk, pl. Simon Márton, aki már kezdőként játszott a csapatban, de Szemes Dávid, Debreczeni Szabolcs, Pabar Mihály is a keret tagjai voltak.

A remekül sikerült pályafelújításnak köszönhetően a nagyszerű pályánkon tudtuk fogadni az ellenfeleinket, és este tudtunk edzeni, mivel van világítás. Az eredményeknek köszönhetően szurkolóink is visszatértek, hiszen a hazai meccseinken már szép számmal szurkolhattak a csapatunknak.

A jövőben együtt szeretnénk tartani a csapatot, de egy két poszton erősíteniünk kell, ha jól akarunk szerepelni magasabb osztályban. Egy jó felkészüléssel eredményesen szerepelhetünk a 2018-2019-es bajnoki évben.

Bajnokcsapat tagjai:

Gulyás Gergő, Bodó Krisztián, Szegő Zoltán, Laskai Károly, Fekete Gyula, Suszter Ferenc, Sass Zoltán, Nádházi Krisztián, Lázár Máté, Jobbágy Zoltán, Lócsi Gábor, Nagy Dániel, Csíder Márk, Simon Márton, Piroska Norbert, Nemes Zsolt, Rapi István, Osztyényi Lajos, Pabar Mihály, Szemes Dávid, Eperjesi Péter.

Edző: Jandó Ferenc, kapusedző: Katona Imre, technikai vezető: Fekete Tamás, szakosztályvezető: Kormos János.

Hatalmas öröm egyesületünk számára a bajnoki cím, ám kiemelten fontos területünk az utánpótlás csapataink versenyeztetése és képzése is.

Biztató sikernek érezzük az U 19-es fiataljaink III. helyezését, melyet Magos Vilmos edző vezetésével értek el. Versenyeztetjük az U 16 –os csapatunkat is, edzője: Pozsonyi András.

Valamint a Bozsik programban négy korosztályunk van jelen: U7, U9, U11, U13. Edzők: Szabó Gábor, Kozma Attila és Jandó Ferenc.

Szakosztályunk célja továbbra is az utánpótlásbázis növelése és megszilárdítása, valamint a felnőtt csapatunk hazai és hazai kötődésű játékosokra való építése.

Köszönjük Túrkeve Város Önkormányzatának és Képviselő Testületének és a Városgondnokság támogatását, valamint az SMR és KEVE-TÁP Kft pályázati támogatását.

Kormos János, Túrkevei VSE labdarúgó szakosztályvezető

50 éves osztálytalálkozó

Balról jobbra első sorban: Baán Katalin (Cegléd), Papp József (Cegléd), Kelemen Erzsébet (Budapest), Dragánné Gulyás Mária (Mezőtúr), Kosznáné Bodnár Anikó (Türkeve), Szilágyi Ilona (Budapest), Balázs Attila (Türkeve), Özv. Sebestyén Szabó Róza (Türkeve), Takácsné Herczegh Teréz (Türkeve), Vigh Imre (Inárcs)
 Második sor: Gombos József (Türkeve), Gondáné Szilágyi Magdolna (Türkeve), Tóth Judit (Türkeve), B. Tóth Magdolna (Budapest), Botos István (Türkeve), Győri József (Türkeve), Illés Tóth Lajos (Mogyoród), Vörös Béla (Németország).
 Leghátul magasodik: Dr. Hajnal Ferenc

Egy 50 éves érettségi találkozóznak különös varázsa, hangulata van. Az életkorunk 70 év körül van, mindenki nyugdíjas. A diák összeöregszik a tanárral. Életünk nagy részét leéltük, ki így, ki úgy, de ezen már változtatni nem tudunk. A jövőnk bizonytalan. Igazából a gyermekeink, az unokáink sorsa izgat bennünket. A beszélgetéseink fő témája az egészségünk.

Az 1968-as tablón 35 diák fényképe van - egyszer volt ilyen nagy létszámú 4. osztály a gimnázium történetében. Ennek az az oka, hogy 64-ben sok fiút azzal csábítottak a gimibe, hogy később átmehetnek az autószerelő szakközépiskolába. A kb. 50 elsőt két osztályba szervezték, s mivel az ígéret nem valósult meg, sokan távoztak, átiratkoztak másik iskolába és a maradékot 3. osztálytól összevonták. Az osztálytalálkozó szervezői mindenkit meghívtak, aki 1964-ben elkezdte az első osztályt, közülük négyen jöttek el. A tablón lévő tanárok közül csak ketten élnek: Tóth Istvánné és én, Győri József. Az egykori osztályfőnököt, a megboldogult Simon László tanár urat így én pótoltam jelenlétemmel.

A 35 volt diák közül 10-en már végleg eltávoztak (Csótó László, Havancsák Gyula, Hegedűs Hajnalka, Horváth Ida, Kötél Mária, Nagy Erzsébet, Nagy Kálmán, Jakab Katalin, Seres László, Szoboszlai Mária), 10-en pedig nem jöttek el. Végül a tablón szereplő volt diákok közül 15-en emlékeztek együtt a régi időkre. Sokan közülük nagyszerű pályát futottak be, mint például Baán Katalin a fotóművészet területén, de Dr. Hajnal Ferenc nem csak

termetével emelkedik ki (fotó) a többiek közül, hanem az orvoslás területén végzett munkájával is. Ennek elismeréséül 2015. március 15-én megkapta a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjét, amit Áder János köztársasági elnök megbízásából Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere adott át. Hajnal Ferenc 1950-ben született Türkeven. Ott járt általános és középiskolába, majd a Szegedi Orvostudományi Egyetemre jött tanulni. Diplomáját 1975-ben szerezte meg. Belgyógyász, gasztroenterológus és háziorvostan szakvizsgát is tett. 1996-ban alapító intézetvezető egyetemi tanár lett a Családorvosi Intézetben. Az orvostudományi kar vezetésébe 2005-ben került be centrumelnök-helyettesként, majd a következő ciklusban, az új vezető mellett is a klinikai központ elnökhelyettese lett. Nemzetközi vezetői szerepet is vállalt: 1998-ban az Európai Háziorvosok Uniójának magyar delegációvezetője lett, 2007-től alelnöke, 2011-től pedig elnöke. Nős, két gyermeke van.

Erről bővebben a Türkeve Újság 2015. áprilisi számában lehet olvasni, melynek az archív elérése a Madarász Károly művelődési Ház és Városi Könyvtár weboldalán található (http://turkevemik.hu/wp-content/uploads/2015/01/2015_04aprilis.pdf), melynek forrása, ahol még részletesebben lehet e-témában tájékozódni: [délmagyar.hu \(https://bit.ly/2Ceg9hS\)](https://bit.ly/2Ceg9hS)

FELHÍVÁS**Mezőtúri Kórház és Rendelőintézet Egészségfejlesztési Iroda (EFI)**

„Egészségre nevelő és szemléletformáló életmódprogramok a mezőtúri kistérségben” című

TÁMOP-6.1.2-11/3-2012-0015 program keretein belül

méhnyakrák szűrést szervez 2018. szeptember hónapban**A szűrést végzi: Dr. Ádám István**

szülész-nőgyógyász szakorvos

Időpontkérés: EFI

(Mezőtúri kórház A épület földszint)

06-56/550-427**A szűrés: térítésmentes!**

SZÉCHENYI 2020

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYAEurópai Unió
Európai Szociális
Alap

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE

FELHÍVÁS**Mezőtúri Kórház és Rendelőintézet Egészségfejlesztési Iroda (EFI)**

„Egészségre nevelő és szemléletformáló életmódprogramok a mezőtúri kistérségben” című

TÁMOP-6.1.2-11/3-2012-0015 program keretein belül

2018. szeptember hónapban**csonttritkulási rizikóteszt kitöltését és reumatológiai szakorvosi vizsgálatot, tanácsadást végez.****A vizsgálatot végzi: Dr. Simon Zsuzsanna**

reumatológus szakorvos

Időpontkérés: EFI

(Mezőtúri kórház A épület földszint)

06-56/550-427**A vizsgálat: térítésmentes!**

SZÉCHENYI 2020

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYAEurópai Unió
Európai Szociális
Alap

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE

**ORSZÁGOS ÁLLAT-
ÉS KIRAKODÓVÁSÁR****TÚRKEVE**

Béla király utca, vásártér

**2018. szeptember 23.
07-13 óráig**

06-30/339-8571, 06-56/360-810

varosgondnoksag.turkeve@gmail.com

Szeretettel várjuk!**Gyere és mutasd meg tehetséged!**

A Korda Vince Táncművészeti, Képzőművészeti és Színháztanulmányi Művészeti Iskola

a 2018/2019-es tanévre felvételt hirdet

Túrkevén

A képzés heti két délután

1,5 -1,5 óra

A tanulók a tanév befejezésekor bizonyítványt kapnak.

**Társastánc
Néptánc
Grafika****Térítési díj:
7.500 Ft/félév**
Rendszeres
gyermekvédelmi
kedvezményben
részesezőknek
térítési díj NINCS!**Jelentkezni lehet
a Művészeti Iskolában!****Évnyitó:**
2018.09.14.

17.00

Pótbeiratkozás:
2018.08.21.-2018.09.28.

További információ a 56/361-245-ös telefonszámon.

Szeretettel várunk!

INGYENES KÉPZÉS!!!

A GINOP 6.1.2.-15

„DIGITÁLIS SZAKADEK CSÖKKENTÉSE”

Kiemelt projekt keretében

A projekt célja a lakosság digitális kompetenciájának növelése, mely hozzájárul a foglalkoztathatóság javításához. Ehhez elvart az IKT (információs és kommunikációs technológiák) eszközök biztonságos használata. Már az álláslehetőséget is ezeken a csatornákon hirdetik meg, így ez a tudás a munkaerőpiacon elengedhetetlen.

Segítünk megtanulni az OKOSESZKÖZÖK (telefon, tablet, laptop) használatát!

Az okos eszközök használatával tudni fogja:

- böngészést az Interneten (honlapok, online vásárlás, menetredek stb.)

- a közösségi média használatát (Facebook, Youtube stb.)

- elektronikus levelezést (e-mail küldés/fogadás)

- elektronikus ügyintézkést (pl. Ügyfélkapu)

Kik vehetnek részt:

16-65 év között bárki részt vehet, aki fejleszteni szeretné a tudását. Előnyt élveznek az alacsony iskolai végzettséggel rendelkezők, közmunkások, a rendszeres jövedelemmel nem rendelkezők, megváltozott munkaképességűek, illetve a több eltartottal egyedül élő felnőttek.

Nem vehetnek részt, olyan személyek, akik jelenleg középiskolával, felsőoktatási intézménnyel tanulói/hallgatói jogviszonyban állnak, hazai vagy más uniós pályázatban vesznek részt.

A képzésekről:

A program keretében kidolgozott 2x35 órás képzési program (IKER 1, IKER 2) gyakorlatorientált, az alacsony iskolai

végzettségük számára is elsajátítható.

A tanfolyamokat heti 2 napon tarjuk, alkalmanként 16.00- kb. 19 óráig tartanak a foglalkozások.

Tanfolyamkezdés IKER2: 2018. szeptember 27.

oktatási napok: hétfő, csütörtök

oktatási helyszín: Kaszap Nagy István Református Ált. Iskola
5420 Túrkeve, Kálmán király utca 2-4.

A képzési díjat Magyarország Kormánya az Európai Unió támogatásával 100%-ban fedezi!

A képzések és a modulzáró vizsga teljesen ingyenes, csak részt kell vennie az órákon!

A jelentkezés menete:

Regisztráció: A képzéseken kizárólag azon magánszemélyek vehetnek részt, akik a projekthez rendelt háttérinformációs rendszerben a HIR-ben regisztrálnak! www.ginop612.nive.hu A regisztrációt a képző intézmény végzi.

Jelentkezési szándékát jelezheti

- Telefonon iskolánknak, visszahívjuk és rögzítjük adatait.

- Személyesen: Sebestyén Antal tanár úrnál a Kaszap Nagy István Református Ált. Iskolában

Képzésszervezők: Horvátné Papp Szilvia 06-70-4130201,
Törvényi Nóra 06-70-3160232

A képzések lebonyolítója: EUROTÉAM STUDIO Nyelviskola

Tel: 06-1-235-0784

E-mail: euroteamstudio@euroteamstudio.hu

Web: www.euroteamstudio.hu

Nyilvántartási szám: E-000547/2014

Téli rezsicsökkentés

Tájékoztató a téli rezsicsökkentésben korábban nem részesült, a vezetékes gáz- vagy távfűtéstől eltérő fűtőanyagot felhasználó háztartások egyszeri természetbeni támogatásában részesítéséről. Tájékoztatjuk Túrkeve lakosságát, hogy a Kormány 2018. július 27. napján határozatot fogadott el azzal kapcsolatban, hogy a téli rezsicsökkentésben korábban nem részesült, a vezetékes gáz- vagy távfűtéstől eltérő fűtőanyagot felhasználó háztartások is egyszeri természetbeni támogatásban részesüljenek a fűtési költségek viselésével összefüggésben.

A Kormány felkérte továbbá az érintett helyi önkormányzatokat, hogy tegyék lehetővé, összesítsék és haladéktalanul továbbítsák a Belügyminisztériumnak az igénybejelentést a téli rezsicsökkentés korábbi intézkedéseiben nem részesült, gáz- vagy távhő-szolgáltatási szerződéssel nem rendelkező háztartások részére, a következő elvek szerint:

a) háztartás alatt a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény 4. § (1) bekezdése alapján az egy lakásban együtt lakó, ott bejelentett lakóhellyel vagy tartózkodási hellyel rendelkező személyek közössége értendő,

b) a felmérés keretében az igénybejelentés végső határideje 2018. október 15-e,

c) az igénybejelentés feltétele annak tudomásul vétele a bejelentő részéről, hogy az Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság ellenőrzi, hogy a bejelentő háztartása korábban téli rezsicsökkentésben nem részesült,

d) természetbeni támogatás a fűtőanyagra vonatkozik, a támogatás nem fedezi az egyéb, például a szállítási, darabolási költségeket.

Tájékoztatjuk továbbá a lakosságot, hogy a fentiekben említett igénybejelentés céljára szolgáló **formanyomtatványhoz hozzájutni és a kért adatokkal pontosan kitöltve leadni a Polgármesteri Hivatal fsz. 12-13. szobájában lehet, ahol az ügyintézők ügyfélfogadási időben részletesen is tájékoztatják**

az ügyfeleket az igénybejelentés, és a jogosultság részletes szabályairól.

Felhívjuk a figyelmet továbbá, hogy az igénybejelentés végső **határideje 2018. október 15. napja**, mely határidő elmulasztása jogvesztő!

A hivatal ügyfélfogadási rendje:

hétfő: 7:30-12:00 és 12:30-16:00

szerda: 7:30-12:00 és 12:30-17:00

csütörtök: 7:30-12:00

Dr. Rácz Kálmán
jegyző

ÉRTESÍTÉS, FELHÍVÁS

Túrkeve Város eb tulajdonosait tájékoztatjuk, hogy az idei összevezetési kötelező veszettség elleni oltások a következő időpontokban és helyszíneken lesznek:

2018.09.17. hétfő 7-8 óra között Keletújváros, buszforduló
2018.09.18. kedd 7-8 óra között Nyugatújváros, Szabadság u.
2018.09.19. szerda 7-8 óra között Piac tér, Állatorvosi rendelő
2018.09.20. csütörtök 7-8 óra között, Vásártér

Az oltás díja: 3800.-Ft ebenként.

Új oltási könyv ára: 500.-Ft

Féregtelenítő ára: a kutya testtömegétől függően.

A kutya tartási helyén is lehetőség van a veszettség elleni védőoltásra, ez esetben a kiszállási díj udvaronként 1.000.-Ft

dr. Bodó Péter és dr. Szabó Zoltán

Aranylakodalom!

Az Idősek Napján a város szeretné köszönteni azokat a házaspárokat, akik 1968-ban házasodtak és az idén ünneplik 50. házassági évfordulójukat.

Kérjük, hogy jelentkezzenek személyesen, vagy telefonon a Madarász Károly Művelődési Házban,

Túrkeve Táncsics M. u. 16.;

T.: 06 56/361-214.

Kérjük a hozzátartozók, rokonok segítségét is, hogy mindenkiről legyen információnk.

Madarász Károly Művelődési Ház

Fizetett hirdetés

Budapesten egyetemista lánynak albérlet kiadó. Érdeklődni: 06/30/9383-777

Fizetett hirdetés

FIGYELEM!!

**MŰKŐ SÍREMLÉKEK,
ÉS EGYÉB KŐ FELÜLETEK
TISZTÍTÁSA ÉS
NANOTECHNOLÓGIÁS KEZELÉSE**

Ingyenes felmérés!

HÍVJON, MEGYÜNK!

06-20/513-04-99

vagy

www.keviretro.hu

**MAGYAR
FOTOGRAFIA
NAPJA**

A Madarász Károly Művelődési Ház és a Korda Zoltán Fotóklub tagjai szeretettel meghívják a Magyar Fotográfia Napja alkalmából rendezett kiállításukra.

Helyszín:

**Madarász Károly
Művelődési Ház**

Túrkeve, Táncsics M. u. 16.

Alkotók:

Fias Gábor, Füleki Zoltán,
Kiss Imre, Kiss István,
Koszna Artúr, Kovács István,
Márton József, Nagy Gábor,
Tóth Zsuzsanna

Vendég kiállító:

A Túrkevérdől származó:
Dunai József- Tatabánya

*

A kiállítás látogatható:

2018. 08. 31- 09. 30- ig

Munkanapokon

9-16 óráig

www.turkevemik.hu

**FOTO
HUNGARIKUM
2018**

Fizetett hirdetés

CAFFE FAMILY

Minden nap
11:00-22:00

Hamburger GYROS - MELEG SZEMÖVES	Pizza 22-30 CM MÉRETBEN	Menü HAR ÉS NYUGODÁS MENÜ
RENDEZVÉNYHELYSZÍN	KÁVÉZÓ	SZÁLLÁSHELY

Várjuk vendégeinket a hét minden napján!

Bővebb információk:
www.facebook.com/caffefamily

5420 Túrkeve,
Sáros utca 5.

Rendelés:
(56) 362 946

Idősek Napja
2018. szeptember 30.
 vasárnap 15. órától

Madarász Károly Művelődési Ház
 Túrkeve, Táncsics M. u. 16.

Program
 Az 50. házassági évfordulójukat
 ünneplő házaspárok köszöntése

Túrkeve legidősebb
 polgárainak köszöntése

„Utánam a vízőzön...”
 Poór Péter és Rózsás Viki
 nosztalgia műsora

Túrkeve Önkormányzata szeretettel várja ajándék
 műsorunkra, településünk hatvan év fölötti lakóit.

A belépés ingyenes www.turkevemk.hu

Fedákó Sári Színház 2017/18
Földi Sári Színház

Bakonyi Károly - Szirmai Albert - Gábor Andor:

Mágnás Miska

2018. SZEPTEMBER 15.
 (szombat) 16 óra

OPERETT 2 FELVONÁSBAN

Korda Sándor
Színházterem
 Túrkeve, Széchenyi u. 29

Jegyek
 elővételben: 2 500 Ft,
 helyszínen: 3 000 Ft

RENDEZTE
 SÁRKÁNY KRISZTIÁN

Madarász Károly Művelődési Ház
 Túrkeve, Táncsics M. u. 16.
 T.: 56/361-214; M.: 30/861-7243

Újszülöttek városunkban

**Laskai
 Noel,
 Laskai
 Áron**
 an.: Nagy
 Bernadett

**Nagy
 Zsófia**
 an.:
 Nagyné
 Herczegh
 Tímea

**Simon
 Adorján
 Medox**
 an.:
 Piroska
 Henrietta

**Szemes
 Filip**
 an.:
 Szemes
 Nagy
 Noémi

TÜRKEVE - INGYENES ÖNKORMÁNYZATI LAP

A felelős kiadó: Túrkeve Város Önkormányzata. A hirdetések leadási helye: Madarász Károly Művelődési Ház és Városi Könyvtár, Táncsics M. u. 16. Lapzártá: 2018. szeptember 25. ISSN: 0865-1302 | Főszerkesztő: Erdei Gyula | Nyomdai előkészítés: Márton József Dávid | Arculat: Nagy Sándor | Elérhetőség: ujsgatuturkeve@gmail.com, 5420 Túrkeve, Petőfi tér 2-4. Tel.: 06-56/361-214. Megjelenik havonta 3700 példányban, készült a KIS-ÚJ-LAP Kft.-ben, 5310 Kisújszállás, Munkácsy út 8. Felelős vezető: Farkas Zsolt.